

BRIEFGEHEIM

Een auteur schrijft een brief aan een collega, een personage of een boek.

Beste God

Deze eerste woorden stellen mij al voor problemen, want aangezien U absoluut bent, doet een aanhef die met een bijvoeglijk naamwoord begint U onrecht; als er ooit een zelfstandig naamwoord was – is, of zal zijn – dan is het wel Uw naam.

Vannacht droomde ik een duidelijk leesbare tekst, gezet als een kleine annonce in een Vlaamse courant: 'Jezus, kom naar huis. Alles is vergeven. Je vader.' Heeft Uw schepping zich dan toch onttrokken aan Uw heilsplan, na het einde van onze roman...?

Dan heb ik een groot probleem. Hoe verantwoord ikzelf op de dag van het laatste oordeel wat ik mijn romanpersonages heb aangedaan? Ik heb vrouwen laten doden, dieren mishandeld, steden in brand gezet. Rekent U mij het aldus veroorzaakte leed persoonlijk aan, of hoe gaan we daarmee om? In wezen dacht ik moreel te handelen, net als Uzelf toen U beval alle inwoners van Jericho over de kling te jagen. En aan het einde van een goed verhaal is nu eenmaal iedereen dood. Dat dramaturgische principe hanteert U per slot zelf consequenter dan wie dan ook, en het speelt een grote rol in onze correspondentie.

Maar ikzelf voel mij soms ronduit schuldig tegenover de schepsels aan wie ik mijn bestaan als schrijver te danken heb. Als U het kunt regelen zou ik bijvoorbeeld de fraudeur Charles Augustus Howell van wie ik in *Lizzie* een moordenaar heb gemaakt liever niet tegenkomen, als het zover is. In 'Pierre en Adèle' laat ik een ree op gruwelijke wijze sterven en in 'Fleuve Sauvage' een vaars. Is dat, volgens U, te rechtvaardigen? Maak ik mij niet medeschuldig aan een gruwelijke literaire bio-industrie? Ik weet het niet. Maar het zou mooi zijn als er een opvang was voor al deze slachtoffers van auctoriale willekeur, misschien met Koning Lear als erevoorzitter, en Heinrich von Kleist (die een taakstraf heeft verdiend) als animateur. Daar kunnen al die arme beesten, hopeloze vrouwen en eenzame mannen dan geleidelijk herstellen van wat hun schepper hen heeft aangedaan. Lizzie drinkt een kopje thee met Howell, Evchen wandelt arm in arm met Gars, Josef klaverjast met Tiberius, blinde ganzen grazen vredig tussen de grote hoeven van het verzoopen Ros Beiaard, en een klein kind zal hen leiden.

Soms denk ik dat er in de kunst vaak sprake is van een moreel of esthetisch voorwendsel dat de schrijver in staat stelt over dat te schrijven waarover hij graag schrijft. Daarvan hoeft de kunstenaar zich niet eens bewust te zijn. Hij geeft zijn madonna een aure-

© Bob Bronshoff

ool, maar tevens de blote borsten waar het hem in het diepst van zijn ziel om te doen was. Misschien ben ik helemaal niet religieus, maar schrijf ik zo graag over engelen – liefst met spanwijdtes van boven de zes meter – omdat ik nog steeds hoop ooit mijn vliegbrevet te halen. Als regisseur had ik slapeloze nachten over de vraag of Nathan de Wijze zijn tekst zou othouden, en niet over de Palestijnse kwestie. Zonder U te na te willen treden, vrees ik soms dat onze boodschappen van algemeen nut eigenlijk alleen dienen om onze passie voor het scheppen van kunstwerken te rechtvaardigen. Hoe denkt U hierover?

Martin Michael Driessen

De Nederlandse auteur en regisseur, van wie recent de verhalenbundel 'Rivieren' verscheen, richt zich tot de Almachtige, in de hoop op een snel antwoord.

Martin Michael Driessen